

Forsvar asylretten

25 appeller for en human asylpolitikk, 12. september 2009

Innhold

13 verdighetspunkter <i>Petter Eide, generalsekretær Norsk Folkehjelp</i>	4
Lier and Fagerli: Detention in Disguise <i>Inhabitant of Lier Ventemottak</i>	6
Høye murer <i>Kari Helene Partapuoli, leder Antirasistisk Senter</i>	7
Når barn arver straff <i>Maral Houshmand, Støttegruppa for Abbas og Fozia</i>	8
Vi er alle asylsøkere <i>Per Fugelli, professor i sosialmedisin, UiO</i>	9
Jeg er en av de ID-løse kriminelle asylsøkere <i>Zahir Athari, leder Den afghanske flyktningkomiteen</i>	10
Flyktninger er ressurser <i>Trond Thorbjørnsen, leder SOS Rasisme</i>	12
Hvem kan stanse diskrimineringa? <i>Kirsten Kvalø, leder PRESS - Redd Barna Ungdom</i>	13
Bryter folkeretten <i>Bente Puntervold Bø, professor ved SAM, Høgskolen i Oslo</i>	14
For menneskeverdet <i>Biskop Helga Haugland Byfuglien, biskop</i>	16
Til minne om Awash <i>Ilmen Alberte, Blitz</i>	17
En bølge av fremmedfrykt <i>Maria Pitz Jacobsen, Juss-Buss</i>	18
Solidaritet med mennesker på flukt <i>Sylo Taraku, seniorrådgiver Norsk Organisasjon for Asylsøkere (NOAS)</i>	19
Først og fremst barn <i>Marianne Borgen, leder Norgesprogrammet Redd Barna</i>	20
På flukt fra kjærligheten <i>Karen Pinholt, leder Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LLH)</i>	22
Norges gode rykte <i>Reza Sharkanloo, styremedlem Det iranske flyktningrådet i Norge</i>	23

To dikt – tilegnet alle barn i norske asylmottak <i>Cathrine Grøndahl, advokat og forfatter</i>	24
Den grunnleggende retten til liv <i>Jon Ole Martinsen, rådgiver Selvhjelp for innvandrere og flyktninger (SEIF)</i>	25
Appeal to the Norwegian Politicians and Public <i>The Ethiopian Asylum Seekers' Association in Norway</i>	27
Virkeligheten i ventemottakene <i>Anita Drevdal, venn av beboere på Lier ventemottak</i>	28
90 homofile drept <i>Eirik Roen, styreleder Skeiv verden</i>	30
Familien Dars historie <i>Liv Una Førde, Støttegruppa for familien Dar</i>	31
Strengere enn noen gang <i>Kamil Ahmed Faraj, leder Den irakisk-kurdiske asylsøker- og flyktningorganisasjonen i Norge (IKAF)</i>	33
Imponerende vedtak <i>Espen Evjenth, leder Skeiv Ungdom</i>	35
En flyktning er også et menneske <i>Knut Sverre, politisk nestleder Røde Kors Ungdom</i>	36

13 verdighetspunkter

Petter Eide, generalsekretær Norsk Folkehjelp

Valgkampen er snart over og det har vært utrolig skuffende å følge våre fremste tillitsvalgte snakke om asylpolitikk.

Det snakkes kun om kriminalitet, dop og voldtekter. Det snakkes om at tallene må ned og at asylsøkerne må ut. Etter 21 innstramninger på ett år, mange av dem dramatiske, snakkes det om at man er for lite streng og at alt er kaos. **I essens kommer det 18 000 "problemer" til Norge i år, ikke 18 000 mennesker på flukt.**

Hadde det enda vært riktig, men det er bare tull. Et sted mellom 1 og 6 asylsøkere har blitt pågrepet for overfallsvoldtekt i Oslo de siste tre årene og noen hundre mennesker er tatt for salg av stort sett mindre mengder hasj langs Akerselva. Narkotikasalg er heller ikke ute av kontroll, tvert om går det ned år for år.

Faktum er at de langt fleste av de 18 000 er helt vanlige mennesker – ingeniører, handelsmenn og bønder, småbarnsforeldre, barn og gamle, som har det til felles at de har flyktet fra noen av verdens verste konfliktområder og diktaturer med ønske om en ny, trygg fremtid. Akkurat som alle andre. Og veldig mange av dem – for mange – kommer til å få avslag på asylsøknaden.

Vi trenger politikere som fører en verdig asylpolitikk - ikke politikere som utviser forrækt for menneskeverdet.

Derfor har Norsk Folkehjelp utarbeidet **13 verdighetspunkter** til den nye regjeringen, uansett hvilken farge den skulle ha:

1. Norge må følge sine internasjonale forpliktelser. Anbefalingene fra FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR) for vurderingen av ulike grupper av asylsøkere må være et minstekrav. Kvoten for overføringsflyktinger fra FN må økes til 3000.

2. Barn er barn uansett hvor de kommer fra og asylsøkerbarn må få den samme omsorgen som norske barn. Omsorg for asylsøkerbarn mellom 15 og 18 år må inn under barnevernet. Alle asylsøkerbarn må få en kvalifisert (hjelp)verge som ikke bare må være til stede under asylintervjuet, men være barnets juridiske foresatt som ser til at barnets rettigheter som f.eks. utdanning oppfylles.

3. Ikke sett et barns liv på vent. Gi asylsøkerbarn mellom 16 og 18 år full rett til skole og utdanning uavhengig av oppholdsstatus.

4. Vektlegg barns beste. Barn som har vært i Norge i tre år eller mer må som hovedregel få oppholdstillatelse.

5. Ikke gjør enslige asylsøkerbarn til kasterballer. Asylsøkerbarn må spares for de unødvendige belastningene som følger med overføring til et annet land under Dublinsystemet.

6. Ikke bruk barn som pressmiddel. Personer som ikke kan dokumentere identiteten, får nå i mange tilfeller en midlertidig oppholdstillatelse uten rett til gjenforening med ektefelle og barn (MUF). Bruken av midlertidige oppholdstillatelser (MUF) må stoppes, det er uakseptabelt å bruke gjenforening med familie som pressmiddel.

7. Gi torturofre tilbud om å dokumentere skadene sine. Alle asylsøkere må få tilbud om medisinsk kartlegging av torturskader. En medisinsk undersøkelse kan dokumentere eventuelle skader etter tortur eller andre overgrep.

8. Ikke gjør asylsøkere til sosialklienter. Motvirk klientifisering ved å la alle asylsøkere få jobbe i ventetiden, så sant det ikke er alvorlig tvil om identiteten, og la det bli et reelt valg å bo privat. Pengestøtten må ikke kuttes bare fordi asylsøkere velger å bo sammen med ektefelle og barn, i stedet for på mottak.

9. Lovfest en verdig minimumsstandard på asylmottak. Normer for standard må blant annet spesifisere fysiske boforhold, bemanning, aktivitetstilbud, bosikkerhet, kjønnsensitivitet og helsetilbud.

10. Ikke gjør mottaksansatte til UDIs spioner. De må ha taushetsplikt og skal ikke melde det de hører og ser på mottaket til UDI. Meldeplikt skaper mistrivsel, mistro og mistillit både blant asylsøkere og ansatte.

11. Ikke overfør mennesker på flukt til land uten sjanse for beskyttelse. Det er helt uakseptabelt å returnere asylsøkere til Hellas.

12. Si nei til en papirløs underklasse. Har Norge ikke klart å returnere asylsøkere innen fem år etter endelig avslag, må oppholdet normalt legaliseres.

13. Gi asylsøkere med endelig avslag en verdig retur. Omstrukturer ventemottakene til profesjonalserte returmottak, med økt fokus på verdighet, samarbeid og kvalifisering til retur.

Lier and Fagerli: Detention in Disguise

Inhabitant of Lier Ventemottak

The people living in Lier and Fagerli ventemottak are not under detention, but since they can not return to a country they deem unsafe, they are holding on to their precious lives in a difficult situation in ventemottak, because they have no other option. Since they have no option to return to their countries, holding them in ventemottak is clearly a detention in disguise.

The "Guidelines on Detention of Asylum Seekers", published in Geneva, January 1996, and Guideline 2 states that: *"The right to liberty is a fundamental right, recognised in all the major human rights instruments, both at global and regional levels. The right to seek asylum is, equally, recognised as a basic human rights. The act of seeking asylum can therefore not be considered an offence or a crime. Consideration should be given to the fact that asylum seekers may already have suffered some form of persecution or other hardship in their country of origin and should be protected against any form of harsh treatment. Therefore as a rule, asylum seekers should not be detained"*.

We have many people sitting and waiting in Lier and Fagerli ventemottak for over 3 years, without any future, hope and dignity as human beings. These people are under psychological depression due to long sleepless nights, in a situation where they are treated as criminals and less than human.

The situation of people living in ventemottak is appalling in a democratic country, and therefore, we appeal to the Norwegian authorities:

1. To set a time limit for waiting in ventemottak.
2. To grant work permits so that these people can work and relieve themselves from financial burden.
3. To evaluate the entire living conditions in the ventemottak.
4. To help these people by saving them from mental destitution.

It is time to move beyond the age of politics and advance liberty, dignity and freedom. People need the right and opportunity to earn their livelihood, and Norway needs to consider those rights as fundamental rights.

Detention of asylum seekers which is applied as part of a policy to deter future asylum seekers is contrary to the principles of international protection.

Høye murer

Kari Helene Partapuoli, leder Antirasistisk Senter

Asylsøkere må stenges inne bak høye murer. Asylsøkere skal returneres innen 48 timer. Asylsøkere kommer for å selge dop. Ikke-vestlige innvandrere truer det norske samfunnet. Asylsøkere uten papirer er kriminelle. Alt dette er beskrivelser av asylsøkere hentet fra valgkampen.

Asylsøkere fremstilles ukritisk som en gruppe kriminelle og farlige mennesker som utnytter det norske samfunnet. Denne type generaliseringer står sentralt i rasismens logikk.

Disse rasistiske ytringene får stå nærmest uimotsagt.

Ingen journalister sjekker tallene, ingen viser statistikk på hvor mange kriminelle asylsøkere det egentlig finnes. Alle løper etter hverandre i et hylekor hvor det kun handler om å fordømme det som beskrives som en asylstrøm.

Rasisme hører ikke hjemme i en demokratisk valgkamp.

Når barn arver straff

Maral Houshmand, Støttegruppa for Abbas og Fozia

Søskenparets historie startet for 20 år siden da de kom til Norge, 3 og 4 år gamle sammen med sin mor. Moren var hjertesyk og barnevernet grep inn og plasserte barna i fosterhjem. I redsel for å miste omsorgen for dem tok hun de små barna med til Pakistan i 3 ½ år.

Dette fikk fatale følger for henne og barna.

Hun mistet oppholdstillatelsen, ble tvangssendt ut av Norge og døde i Pakistan i 2007. Søskenparet er i mellomtiden oppvokst i Norge og har hele sitt nettverk og familie her. De har gått i barnehage, barneskole, ungdomskole og videregående her i landet. Nå skal de tvangssendes til et land de frykter, og som de ikke har tilknytning til. Etter å ha bodd i dette landet i 17 år, sitter de nå som statsløse i asyl i Holmlia kirke.

Er det rett å straffe Fozia og Abbas som unge voksne for en feil moren begikk da de var barn? **Er det forsvarlig av norske myndigheter å la barna arve straffen til deres avdøde mor?**

Venner og støttespillere forventer at ansvarlige myndigheter viser handlekraft nå og gjenoppretter troen på at norske myndigheter fatter vedtak i tråd med utlendingslovens hensikt og formål, og at FNs barnekonvensjon overholdes. Vi forventer at myndigheter rydder opp i dette rotet av en sak som har fått en umenneskelig konsekvens for et søskenpar som nå er 23 og 24 år gamle! Vi forventer at ansvarlige myndigheter kommer den europeiske menneskerettighetsdomstolen i Strasbourg i forkjøpet og innser at denne saken bør få en løsning innad i Norge.

Abbas og Fozia er våre ungdommer! Etter 17 år i Norge, er dette deres land! Venner og støttespillere godtar ikke denne inhumane behandlingen søskenparet har fått etter så mange år, og forventer at Fozia og Abbas får oppholdstillatelsen sin snarest slik at de kan leve sine liv normalt på lik linje med sine jevnaldrende venner!

Norge er deres hjem, og det er her de hører hjemme!

Vi er alle asylsøkere

Per Fugelli, professor i sosialmedisin, UiO

Det du gjør mot de minste blant oss, gjør du mot meg – sier Jesus og Muhammed og alle Guder som vil en god verden.

Hvem er de minste blant oss i Norge i dag? Det er asylsøkerne. De har mistet alt, unntatt Håpet. Håpet kommer de hit med. Hvordan møter vi dem? Ikke som mennesker, men som fremmedlegemer. Det norske hus åpner ikke døren med ordene: Velkommen, dere har sultet og tørstet lenge etter trygghet og rettferdighet – kom inn. Asylsøkerne kommer til et kaldt land. Et av Norges største asylmottak ligger i Vadsø hvor isvindene fra Barentshavet og det arktiske mørket sender et signal ut i verden om at: **Her er ondt å være.** Fremskrittspartiet byr på varmere land. Rasistene i FrP vil flytte asylmottakene til de fattigste landene i Afrika, **så vi kan ha vår hvite hud og hvite gud og sorte olje i fred.** Men FrP er ikke alene om å gjøre asylsøkerne til fiender. VG, TV2, politikere i Høyre og Arbeiderpartiet stempler snylter, forbryter, mulig terrorist i pannen på asylsøkerne. Slik fører de frykt og menneskekulde inn i Den norske folkesjelen..

Hvorfor er det farlig?

Fordi det du gjør mot de minste blant oss gjør du mot meg. Det vi gjør mot asylsøkerne gjør vi mot oss selv. Når vi behandler asylsøkerne umenneskelig, blir vi selv umennesker. Vi ødelegger vår egen humanitet. Vi har både gener og guder som påbyr mennesket å gjøre Det gode, å hjelpe hverandre i nød, å skape og dele verdighet. Dette fond av å ville hverandre vel er den mest verdifulle kapital et land kan ha. I Norge har den humanistiske kapitalen vært stor. Det er den vi har bygget Velferdsstaten med. Nå går denne kapitalen ned. Den umenneskelige måten vi behandler asylsøkerne på forherder oss. **Den kan gjøre oss mer nådeløse, også mot hverandre.** Da kan vi alle komme til å leve under en hardere himmel. For vi er alle asylsøkere, hver og en her til stede, er asylsøker gjennom livet. Asyl betyr fristed, et sted uten dom, et sted det fattige eller syke mennesket kan få hjelp og omsorg. Hver og en av oss vil komme i den situasjon at vi trenger asyl i betydningen en helsetjeneste som tar seg av deg når du er syk, asyl i betydningen en trygd hvis du mister jobben, asyl i betydningen familie og venner som henter deg opp når du er på bønn.

Derfor, for å beskytte vår menneskelighet, må vi ha en human asylpolitikk.

Vi må aldri glemme at det vi gjør mot de minste blant oss gjør vi mot oss selv.

Jeg er en av de ID-løse kriminelle asylsøkere

Zahir Athari, leder Den afghanske flyktningkomiteen

Ifølge Siv Jensen, Politiets Fellesforbunds leder Arne Johannessen og en rekke av Aps juniorpolitikere som Jan Bøhler og Rune Gerhardsen, er alle asylsøkere kriminelle fordi de kommer hit uten ID-papirer. Hvis det er slik, da er jeg også en av de kriminelle asylsøkerne, fordi jeg hadde ikke ID-papirer da jeg kom til Norge.

Kjære dere!

Mennesker må få grunnleggende rettigheter fordi de er mennesker, ikke fordi de er papirer.

Det er alarmerende at rasismen og fremmedfrykten har blitt mer utbredt og utdypet i Norge. Når politiet, som skulle være politiske nøytrale og rettferdige for å kunne hjelpe alle sårbare innbyggere, ser på en del av befolkningen i samfunnet som farlige kriminelle, er situasjonen alvorlig.

Asylsøkere har ikke ID-papirer fordi de kommer fra landene som enten ikke har et fungerende politisk system eller er i krig. Men de har en klar og «ærlig hensikt». Den er å få beskyttelse. Det er noen politikere som har «u-ærlige-hensikter». Fordi det de sier er ikke bare diskriminerende, men er med å skape hatefulle holdninger mot asylsøkere og innvandrere i samfunnet. De vet at dette har farlige og negative konsekvenser for et inkluderende, mangfoldig og flerkulturelt Norge. Men likevel gjør de det, fordi de vil vinne valget. Solidaritet med mennesker i nød har vært en verdifull del av Norges moderne identitet. Det er fordi Norge lenge var undertrykket selv og fordi folk som Fridtjof Nansen jobbet i landet. Å ødelegge disse verdiene er farligere enn dop! Jeg setter pris på at Jonas Gahr Støre ble sjokkert over hva hans partifeller sa, men spørsmålet er hvordan vi i praksis kan snu den farlige trenden i Aps asylpolitikk.

Situasjonen i Afghanistan – økning i antall asylsøkere

Regjeringen har bestemt seg for å sende enslige mindreårige tilbake til hjemlandet. En av gruppene som skal sendes tilbake til krig er afghanske enslige mindreårige. Mens Afghanistan i dag er en slagmark mellom 300,000 US/NATO og afghanske soldater på den ene siden og titusener talibanere og ekstremister og andre væpnede grupper på den andre. I tillegg kommer mer enn hundre private sikkerhetsselskaper, mafiagjenger og Karzais korrupte regime, som består av de verste krigsherrer og menneskettighetforbrytere og narkobaroner. Vesten, inkludert Norge, er en del av konflikten og de forsyner krigen.

Derfor mister tusener av folk hjemmet, familien og muligheten til å leve hver dag. Derfor forlater folket landet, såret og traumatiserte. Media bør ikke skrive bare om hvor mange asylsøkere som kommer, men også om kriger og andre forhold som asylsøkere flykter fra. Mange asylsøkere mister livet, drukner i havet, dør på grenser og havner i interneringsleire i sin flukt for å komme til et fredelig sted. Bare veldig få av dem, de heldige overlevende kan komme til Europa og enda færre

til Norge. Da bråker politikere, med bruk av alle mulige negative og provoserende adjektiver, om at så mange ID-løse, farlige, narkotikaselgende, trygdesvindlende osv. asylsøkere kommer hit. Fordi de fant ut at vi nordmenn har mye penger.

Forslag - løsning:

Menneskerettigheter uten asylsøkeres rettigheter er meningsløse idag, særlig i et land som Norge. Fordi det er en av de største saker i vår tid. Fordi Norge har mulighet og plikt til å hjelpe asylsøkere. Det er hverken en løsning eller humant å stramme inn asylpolitikken eller å kriminalisere og internere asylsøkere, å kaste dem ut eller å spre fremmedfrykt.

Løsningen er en human asylpolitikk, som gir asylsøkere beskyttelse, rehabilitering og mulighet til å delta i samfunnet, integrere seg, lære ikke bare norsk språk, men også yrker, konfliktløsnings- og forsoningsmetoder, så de kan leve et vanlig liv i et fredelig samfunn mens de venter på svar. En human asylpolitikk gjør det også mulig at nordmenn kan lære av asylsøkere, få vite om menneskets lidelse idag, om fattigdom og krig rundt i verden og mennesker på flukt! Fordi Norge verken er hele verden eller en himmelsk øy i verden, Norge er en del av denne ikke-evige verden vi alle bor i som svake mennesker som trenger hverandre og trenger gjensidig forståelse!

I går flyktet mange nordmenn, i dag flykter mange sørmenn og vi vet ikke hva som skjer i morgen!

Flyktninger er ressurser

Trond Thorbjørnsen, leder SOS Rasisme

For SOS Rasisme er hvert eneste menneske en ressurs. Også flyktninger og asylsøkere er ressurser, og må behandles som det - fra dag én.

I dag gjør ikke norske myndigheter det. Folk som ber om beskyttelse blir møtt med avhør og fengsling. Likevel er det «hardere tiltak» vi oftest hører politikere kreve i disse valgkamptider. Mistenkeliggjøringen og generaliseringen brer ut over seg.

Når Aps Rune Gerhardsen og Jan Bøhler går ut mot «kriminelle asylsøkere», sprer de i praksis rasisme. En ting er at deres poenger er tvilsomme i seg selv - det er ikke alle som har mulighet til å bruke korrekte id-papirer når de skal flykte. En av aktivistene våre i Harstad lokallag skal utvises på grunn av at han begikk forbrytelsen å ikke ha pass da han kom til Norge. Det hadde spanske myndigheter beslaglagt på hans reise fra Vest-Afrika.

Likevel - det store problemet er at slik mistenkeliggjøring øker avstanden mellom asylsøkere og befolkningen ellers.

Rasisme er å redusere hele, grupper av levende mennesker til en kategori en kan forakte. Rasismen er å glemme at mennesker er individer, uansett hudfarge. Å behandle folk som kriminelle utskudd kan fort bli et selvoppfyllende profeti.

Sannheten er at flyktninger og asylsøkere er ressurser. Vårt alternativ er å bruke folk som ressurser. For flyktninger og asylsøkere er der hele tida. Det blir ikke færre flyktninger i verden av høyere murer rundt Norge og EU.

Vi vil snu om på det hele og faktisk bruke folk som ressurser. **Den norske staten må vise et menneskelig ansikt når folk kommer til oss for å søke om beskyttelse.**

I innspurten av en skitten valgkamp, er det på tide å minne om Raouf Saraj. Norske myndigheter ville utvise ham samtidig som han vant Amanda-prisen som beste mannlige skuespiller i 2007 for sin innsats i filmen «Vinterland».

Vi må ikke tro at denne kampen kan vinnes gjennom et stortingsvalg. Kampen mot rasismen må føres hver dag, der folk er.

Kamp mot all rasisme - der du jobber - der du bor.

Hvem kan stanse diskrimineringa?

Kirsten Kvalø, leder PRESS – Redd Barna Ungdom

”Barn som kommer til Norge som asylsøkere, enten alene eller med foreldre, er en særlig sårbar gruppe. Regjeringen vil ha et særlig fokus på deres rettigheter og livssituasjon. Regjeringen vil forbedre vilkårene for enslige mindreårige asylsøkere som kommer til Norge og overføre omsorgsansvaret for disse til barnevernet.»

Mange av dere kjenner kanskje igjen denne teksten. Den står på trykk i den sittende regjeringens Soria Moria-erklæring. Og vi var mange som jublet da vi så denne teksten på trykk. Endelig skulle asylbarn få den omsorgen de har rett til, og som så mange har kjempet for så lenge.

Men så gikk det ikke sånn. Riktignok ble selve loven vedtatt i Stortinget, og omsorgen for de under 15 år ble overført til barnevernet. Men arbeidet med å gi alle asylbarna over 15 den omsorgen de har krav på er ikke engang påbegynt av denne regjeringen. I sommer gikk det ut en pressemelding fra Barne- og Likestillingsdepartementet som fortalte at omsorgsreformen for asylbarna er utsatt til etter 2010. Ingen kan svare oss på om dette egentlig vil skje.

Vi er også klar over at det kom flere asylbarn enn man hadde regnet med. Men en viss fleksibilitet er vi vant til å ha i norske velferdsløsninger. **Det må være vanskelig for en ung asylsøker å høre at staten velger å bryte dine rettigheter, fordi det kom for mange sånne som deg.** Vi skjønner også at det kan ta lang tid å gjennomføre reformen. Men det er da ingen ting i veien for å starte.

Det verste i denne saken, er at vi møter en rungende enighet om at dagens situasjon ikke er bra nok. Vi i PRESS har nylig kartlagt hva alle førstekandidatene i alle partiene i alle fylker mener om asylbarn sin rett til omsorg, og svært mange har svart at de vil jobbe for at enslige mindreårige får sin rett til omsorg av barnevernet. Likeså arrangerte PRESS 2. september en debatt om enslige mindreårige asylsøkere, der enigheten var påfallende.

Å gi asylbarn den omsorgen de har rett til krever ingen utredning eller faglige vurderinger. Det dreier seg ikke engang om å sikre flertall for saken, for det har vi allerede. Det er en eneste ting som mangler, og det er vilje.

Bryter folkeretten

Bente Puntervold Bø, professor ved SAM, Høgskolen i Oslo

Må begå kriminelle handlinger for å søke om beskyttelse i Norge

I dag må asylsøkere gjøre seg til lovbrøtere for å kunne søke om beskyttelse mot forfølgelse! Norge godtar ikke at det søkes om asyl fra hjemlandet eller et annet land (slik man kan når det gjelder søknader om arbeidstillatelse), asylsøkerne må allerede befinne seg i Norge for å kunne søke om beskyttelse (§ 17 i Utlendingsloven). Men man nekter samtidig asylsøkere lovlig innreise til Norge: Det vedtas visumplikt for land det kommer flyktninger fra og et antatt beskyttelsesbehov er avslagsgrunn på visumsøknaden (søkeren må ha til hensikt å returnere til hjemlandet etter at visumtiden er utløpet, ref. visumforskriftene). Asylsøkere har ikke noe annet valg enn å ta seg ulovlig inn i landet, bruke falske papirer, falsk identitet og ofte menneskesmuglere, dersom de skal få sin søknad om beskyttelse behandlet. Hvordan kan norske myndigheter være bekjent av en slik politikk? Det er uanstendig og inhumant at flyktninger som prøver å unnsnippe forfølgelse må gjøre seg til lovbrøtere for å nå fram til asylprosedyrene.

Norske myndigheter bryter sine folkerettslige forpliktelser

I Soria Moria-erklæringen står det: "Regjeringen vil føre en flyktningpolitikk som i større grad tar hensyn til anbefalingene fra FN's høykommisær for flyktninger". Dette løftet gikk Regjeringen bort fra i september i fjor: Blant de 13 innstrammingsvedtakene som ble offentliggjort i september i fjor står det at norsk flyktningpolitikk skal "samsvare med praksis i andre sammenlignbare land"; norske myndigheter forbeholder seg retten til selv å bestemme hvordan flyktningpolitikken skal praktiseres, uten innblanding fra FN. Men det er Høykommisæren for flyktnings mandat å kontrollere at landene som har undertegnet Flyktningkonvensjonen følger opp sine flyktningerettslige forpliktelser, landene på sin side har forpliktet seg til å samarbeide med og ta hensyn til anbefalingene fra Høykommisæren, slik det står i artikkel 35 i Flyktningkonvensjonen. Norske myndigheter kan altså ikke bare velge bort å følge anbefalingene fra FN, men det er det som skjer i dag.

Asylsøkere returneres til områder som FN mener er utrygge

Det er flere eksempler på at norske myndigheter har gjennomført retur av asylsøkere til områder som FN mener er utrygge. Det verste eksempelet var retur av somaliere inn i Mogadishu parallelt med at det gikk en massiv flyktningstrøm ut av byen, rett inn i nyopprettede FN-leire i Kenya. Kan vi være bekjent av en så tøff returpolitikk (– i dette tilfelle også i strid med det UDI mener er forsvarlig og selv tidligere har praktisert? Ref. Rundskriv nr.AI-68/08 fra 3/12-08).

Unge enslige asylsøkere kastes ut av Norge selv om man ikke har funnet foreldre eller andre omsorgspersoner i hjemlandet:

Enkeltpersoner kan bli straffet og dømt for å forlate en person i en hjelpeløs tilstand, mens Regjeringen

offentliggjorde i september i fjor at den vil gjøre nettopp

det, nemlig forlate unge asylsøkere i en hjelpeløs tilstand i hjemlandet: Et av de 13 innstrammingsvedtakene som den sittende Regjering presenterte 3. september i fjor, går ut på at enslige mindreårige asylsøkere som er kommet hit i 16-17-års alderen, nå kan kastes ut av Norge og sendes alene tilbake til hjemlandet den dagen de fyller 18 år, selv om verken foreldre eller andre foresatte er lokalisert i hjemlandet (tiltak nr. 6). Høykommissæren for flyktninger anbefaler heller ikke at voksne asylsøkere som har fått avslag returneres til områder der de ikke har familie eller nettverk – her dreier det seg om ungdommer som så vidt har fylt 18 år.

For menneskeverdet

Biskop Helga Haugland Byfuglien, biskop

Vi er alle del av et internasjonalt fellesskap hvor millioner av mennesker er tvunget på flukt. Likevel berøres ikke Norge på langt nær så mye av flyktninger og asylsøkere som fattige land i sør. Vår velstand gir oss en spesiell mulighet, og et særskilt etisk ansvar, til å ta imot mennesker i nød. Debatten om asylpolitikken i vårt land utfordrer oss alle til å tenke og handle i tråd med våre grunnleggende kristne og humanistiske verdier.

Som stat er Norge forpliktet på å følge de universelle menneskerettighetskonvensjonene, og som kirke tror vi at Gud skaper alle mennesker i sitt bilde. Det betyr at alle mennesker har like mye verd – og må behandles med verdighet. Det er ikke forskjell mellom jøde og greker, nordmann eller afghaner.

Økningen i antall asylsøkere har ført til ny debatt om norsk asylpolitikk. Debatten har dessverre fått en undertone som skaper frykt og fordommer – dette ser vi særlig i et valgår. Den tilslører at asylsøkere har rett til å få søknadene sine behandlet, og rett til opphold dersom de oppfyller kriteriene for dette. Asylsøkere må ikke mistenkeliggjøres på generelt grunnlag. Man kan ikke klandre asylsøkerne for at vi har vært for dårlig forberedt på å ta dem i mot. Mennesker på flukt må ikke kriminaliseres.

Regjeringen sier den har strammet inn asylpolitikken for å verne om asylinstituttet. Jeg frykter at mange av tiltakene kan bidra til det motsatte, fordi de vil hindre mennesker med reelt beskyttelsesbehov fra å kunne søke asyl. Noen av innstrammingsiltakene rammer dessuten rettighetene til dem som allerede har fått opphold.

1. Barnekonvensjonen tillater ikke utsending av enslige barn, og regjeringen må ta intensjonen i denne forpliktelsen på alvor. **Å sette barns liv på vent er både uansvarlig og motvirker integreringen av disse barna.** Gi asylbarna en trygg fremtid i Norge!

2. En strengere familiegjenforeningspolitikk rammer dem som får innvilget opphold. Retten til å være sammen med familien sin kan ikke være betinget av utdanning eller arbeid.

3. Anbefalingene til FNs høykommissær for flyktninger (UNHCR) må i større grad sette standard for norsk asyl- og flyktningpolitikk. Når regjeringen reduserer Stornemndas rolle, legger den opp til politisk å kunne overstyre FN-anbefalinger ut fra innvandringsregulerende hensyn. Vi står i fare for å overse det internasjonale samfunnet og være oss selv nok.

La oss sammen jobbe *for* menneskeverdet og *mot* en inhuman asylpolitikk! La oss behandle vår neste slik vi selv ønsker å bli behandlet!

Til minne om Awash

Ilmen Alberte, Blitz

Blitz deltok for få dager siden i begravelsen til vår etiopiske venn Awash, som døde bare 49 år gammel.

Han døde av overbelastning og utmattelse etter å ha blitt kategorisert som ureturnerbar asylsøker for over fem år siden.

Dette viser at norsk flyktning- og asylpolitikk dreper.

Vi ble kjent med Awash under etiopiernes sultestreik ved Oslo domkirke i 2004, etter at Erna Solberg hadde iverksatt aksjon "la dem sulte, og frys dem så ut av landet".

Svaret på hvordan det er mulig, at denne dama nå seiler opp som statsministerkandidat, finnes kun i den tvers igjennom populistiske politikken høyresia står for.

Svaret på hvordan det skal forhindres finner vi kun i samhold og solidaritet.

Denne solidariteten besitter dessverre ikke den rødgrønne regjeringen som står bak ventemottakenes endeløse rekker med skjebner, mens politikken selger mennesker til lavest mulig pris.

Det er en skam at det er Awash og mange, mange flere som til slutt må betale prisen for det hele.

Vi krever at denne interneringen av våre medmennesker stoppes og at det umiddelbart gis amnesti og arbeidstillatelse til alle!

En bølge av fremmedfrykt

Maria Pitz Jacobsen, Juss-Buss

En bølge skyller over Europa. Den startet i Hellas, fortsatte gjennom Østeuropa, over Spania og Frankrike. Det er en bølge av mistanke, skepsis og fordommer. Den har også kommet til Norge. Den har kommet sammen med en gruppe mennesker – asylsøkere. Dette er en gruppe mennesker som har opplevd krig og elendighet, blitt utsatt for tortur, og som er på flukt fra sitt eget hjemland.

Denne bølgen av fremmedfrykt som følger med dem, den kan vi stoppe!

Asylpolitikken handler ikke om å kapre velgere og å vinne popularitet, men om enkeltindividet og dets rettigheter. Det handler om å ta imot dem som kommer hit på en ordentlig måte. Gi et tilfluktssted til de menneskene som trenger det mest. Vi kan ikke, som den sittende Regjeringen, stramme inn asylpolitikken i en tid hvor gruppen flyktninger i verden vokser. Norge har skrevet under menneskerettighetserklæringen fordi vi mener noe med det.

I Juss-Buss jobber vi for å sikre og forbedre sosialt og økonomisk vanskeligstilte gruppers rettslige situasjon. Mange asylsøkere kommer til oss for å få hjelp. Som følge av et mangelfullt rettshjelpstilbud her i landet vet de ikke hvilke rettigheter de har eller hvordan de skal få dem oppfylt.

Vi har sett eksempler på asylsøkere som har fått avslag på søknaden sin, men som ikke kan returneres, enten fordi de mangler papirer, eller på grunn av forholdene i hjemlandet. Disse menneskene får ingen rettigheter i Norge. De kan ikke jobbe. De har ikke noe hjem. De har ingen fremtid.

Mangel på rettigheter er kun ett av mange problemer asylsøkere er utsatt for, og som norske myndigheter er forpliktet til å løse. Å føre en sikker, integrerende og rettferdig innvandringspolitikk er en vanskelig og ressurskrevende oppgave. Men vi kan og vi bør ta den på oss. Norge som selvstendig stat må ha mot til å gjøre det som er riktig, rettslig og moralsk, uavhengig av hva andre land velger å gjøre.

Det skylder vi oss selv, og det skylder vi dem som kommer hit fordi de trenger et trygt sted å leve. De er tross alt blitt tvunget til å forlate sine egne hjem og hjemland. Å kunne bestemme over sitt eget liv, det å ha et valg, er ikke bare et privilegium, men også en rettighet. I overmorgen er det stortingsvalg. **Sett pris på den stemmen dere har. Mange har den ikke.**

Hva velger dere?

Solidaritet med mennesker på flukt

Sylo Taraku, seniorrådgiver Norsk Organisasjon for Asylsøkere (NOAS)

Det er vår oppgave å si fra når vi mener at **hensynet til innvandringskontroll blir så dominerende at det undergraver våre idealer om solidaritet med mennesker på flukt.**

Disse idealene var godt reflektert i Soria Moria-erklæringen, men i dag ser vi at asylpolitikken i stadig større grad styres av daglige politiske målsetninger og i mindre grad av prinsipper og faglige vurderinger.

Regjeringen sier at innstramningstiltakene skal begrense ankomsten av ”grunnløse asylsøkere”, men vi ser at flere av tiltakene rammer nettopp de med reelle asylsøknader.

Jeg skal nevne to eksempler:

- Det ene er kravet om fire års utdanning eller jobb før de som har fått opphold på humanitært grunnlag kan gjenforenes med sin familie. Regjeringen mener at det ikke er tilstrekkelig at man er i jobb og kan forsørge familien sin, man må i tillegg vente i 6-7 år før man kan leve sammen med sin familie. Dette mener vi er et meget urimelig og kynisk tiltak.
- Det andre eksempelet er retur av asylsøkere til Hellas.
 - Norske myndigheter vet veldig godt at nesten ingen asylsøkere får beskyttelse i Hellas. De aller fleste henvises til å leve på gata, inkludert barnefamilier. Mange sperrer inne i interneringsleire og lever under svært uverdige forhold. Sammen med Helsingforskomiteen har NOAS dokumentert disse forholdene, og FN advarer klart og tydelig mot at asylsøkere overføres til Hellas.
 - Selv om Dublin-avtalen plasserer ansvaret hos greske myndigheter, må Norge og andre europeiske land ta ansvar for å avhjelpe Hellas og på denne måten bidra til å sikre retten til asyl i Europa.

Først og fremst barn

Marianne Borgen, leder Norgesprogrammet Redd Barna

Alle barn har rett til å søke om asyl, og FNs barnekonvensjon gir oss klare forpliktelser til å sikre alle barn omsorg og beskyttelse når de trenger det, uten diskriminering. Barnekonvensjonen slår også fast at alle barn som befinner seg på norsk jord har like rettigheter.

Dagens flyktning- og asylpolitikk vitner om noe annet. Vi har alle sammen reagert på hvordan asylpolitikken har utviklet seg de siste årene. I "Soria Moria"-erklæringen lovet regjeringen oss en human, rettssikker og solidarisk asylpolitikk, som ville ha et særlig fokus på enslige mindreårige asylsøkeres situasjon. Dette var lovende målsettinger, men praksis har vist en innstramning som rammer barn hardt og brutalt.

For ganske nøyaktig et år siden bestemte regjeringen seg for å ta grep om det økende antall asylsøkere som kommer til Norge. Det skulle sendes signaler for å advare "feil" personer mot å komme hit – det vil si dem som i følge myndighetene ikke har beskyttelsesbehov. Dette er et fryktelig uheldig signal å sende fra Norge. Norge har alltid vært et foregangsland når det gjelder å følge FNs anbefalinger og unnta barn fra innvandringsregulerende tiltak. Med tiltakene, som har kommet haglende det siste året, bryter regjeringen med en norsk menneskerettslig tradisjon om å unnta barn fra å regulere innvandringen og konkurrerer nå med en del andre land i Europa om å være strengest.

Flere av tiltakene som er iverksatt det siste året rammer barn. Dette er tiltak som er diskriminerende og som vil ha negative konsekvenser for barns rettigheter og barns særskilte behov for ivaretagelse, omsorg og trygghet. **Redd Barna mener politikken som regjeringen nå fører ikke er forenelig med statens forpliktelser i henhold til FNs barnekonvensjon** og anbefalinger fra FNs barnerettskomité. Forholdet mellom hensynet til barnets beste og innvandringsregulerende hensyn er satt på spissen, der det sistnevnte hensyn er tillagt uforholdsmessig stor vekt.

FNs barnerettskomité har uttalt at innvandringspolitiske hensyn aldri skal komme foran hensynet til barnets beste. Redd Barna synes det er vanskelig å se hvordan det er til et barns beste å bli sendt til land som Hellas, gjennom Dublin II-forordningen. Et land som ikke respekterer Flyktningkonvensjonen og der rettssikkerheten for asylsøkere er så å si fraværende og forholdene i asylmottakene er uverdige.

Redd Barna kan ikke se hvordan Barnekonvensjonens prinsipp om ikke-diskriminering er lagt til grunn når barn diskrimineres på grunnlag av alder. Når en kunstig og uforståelig aldersgrense settes for å oppnå et ønske om innstramning av antall asylsøkere til Norge, er det i strid med FNs anbefalinger. At barn mellom 16 og 18 år skal ha svakere vern enn andre barn, er uakseptabelt. At barn mellom

16 og 18 år skal gis begrenset tillatelse og skal bo på egne mottak for å vente på å bli sendt tilbake til hjemlandet den dagen de fyller 18 år, er et brudd på den humanistiske tradisjon Norge har hatt.

Redd Barna reagerer sterkt på;

- at barnekonvensjonens prinsipp om barnets beste IKKE er lagt til grunn når man lar svært sårbare barn leve under så usikre og lite forutsigbare forhold.
- at svært omstridte metoder for aldersvurdering, som har vært gjenstand for sterk kritikk på grunn av usikkerhetsmomenter og feilmarginer gjeninnføres.
- at utlendingsmyndighetene foretar en endringspraksis slik at enslige mindreårige i dag kan returneres til andre slektninger eller institusjoner i hjemlandet som ikke hadde omsorgsansvaret for barnet tidligere, uten at det er tilstrekkelig sikret at de barna sendes hjem til har EVNE og VILJE til å ta på seg et langvarig forpliktende omsorgsansvar, slik UNHCR krever.
- at regjeringen vurderer å opprette omsorgssentre i land preget av krig og konflikt, ikke fordi de mener det er til barns beste, men for å kunne begrense antall asylsøkere i Norge.

Redd Barna mener at det er ingen av disse tiltakene som bidrar til å gi den trygghet, forutsigbarhet og rettssikkerhet som barn trenger og har rett på. Alle tiltak som er blitt iverksatt og alle løftebrudd begrunnes med økte ankomster. Dette vitner om en prinsippløshet i forhold til ivaretagelsen av barns rettigheter.

Enkeltbarn blir i dag brukt som virkemidler for at man ønsker å sende signaler ut i verden om at det ikke lønner seg å komme til Norge. Dette er en skremmende utvikling i en rettsstat som Norge.

La oss ikke glemme at barna vi snakker om er **først og fremst barn!**

På flukt fra kjærligheten

Karen Pinholt, leder Landsforeningen for lesbiske, homofile, bifile og transpersoner (LLH)

De ser på hverandre og øynene deres klarer ikke å slippe taket. Han er forelsket. Kjærligheten blir gjengjeldt. De elsker hverandre og ønsker bare å være sammen. Slik er det når man er forelsket. Det er det vakreste i livet.

Det er det verste som noen gang har hendt han. Det er hans tragedie. Det er hans dødsdom. **Hans kjærlighet fratår han alt: familie, hjem, land, identitet, fremtid, trygghet og kanskje livet.**

Han er kjærlighetsflyktning. Han elsker en annen mann.

Flukten fører ham til Norge. Han er redd. Kjærligheten er hans dypeste hemmelighet. Den har kostet ham alt. Den skal aldri komme til å koste han mer.

Han får avslag på asyl. Ingen grunn til bekymring, bare reis hjem, sier de. Men de forstår jo ikke! De vet jo ikke!

Han innser at han må avsløre sin hemmelighet, fortelle om sin kjærlighet. Men han kan ikke si det mens tolken er der. Han er jo fra samme land, han forteller hva han hører til de andre – befester utstøtelsen og dødsdommen, gjør den til virkelighet, også i Norge! Han våger det ikke.

Han får avslag igjen. Ingen grunn til bekymring, bare reis hjem, sier de. Han innser at han må fortelle sin hemmelighet nå.

Men han får avslag igjen. Hvorfor har du ikke sagt det før? Din troverdighet er svekket! Vi tror ikke på din kjærlighet. Ingen grunn til bekymring, bare reis hjem, sier de.

Skjul hvem du er, hold din kjærlighet hemmelig, **sex kan du få i parken**, sier de.

Dra hjem og aksepter i beste fall tvangsekteskap og voldtekt, betyr det. Din type kjærlighet kan erstattes av tilfeldig sex.

Ekte kjærlighet kan du bare glemme.

Norges gode rykte

Reza Sharkanloo, styremedlem Det iranske flyktningrådet i Norge

En av de største utfordringene for rettferdige avgjørelser i asylsaker, er oppdatert og korrekt kunnskap om land. Jeg har lest alle rapportene om Iran, og jeg kjenner Iran godt nok (tror jeg) til å se at disse rapportene ikke er korrekte. Bildet Landinfo gir av Iran som reformvillig er feil. Regimet og noen mullaer som Landinfo, UDI og UNE snakker om og er veldig opptatt av, er ikke på folkets side. Mullaene er like ille alle sammen, og ved å undertrykke befolkningen synes de å gjøre guds vilje. Bare ved å se nyhetene ser man at det ikke er riktig.

I det siste så hele verden hvordan alle de største byene i Iran var preget av drap, vold og andre umenneskelige handlinger fra det iranske undertrykkelsesapparatet rettet mot fredelige demonstranter. Demonstrasjonene førte til **massive arrestasjoner, tvungne innrømmelser og tortur og voldtekter**.

Andre land åpnet ambassadene sine og ga folk asyl i Teheran. PST bekrefter at det iranske regimet gjennom ambassadene sine følger opposisjonen og deres aktiviteter nøye, men fremdeles sender UDI iranere tilbake.

Norge har tett økonomisk samarbeid med Iran gjennom kontrakter. De største bestikkelsene i norsk historie har blitt begått gjennom statlig eide selskaper som Statoil i forbindelse med oppdrag i Iran. Er det ikke på tide å sette noen land, spesielt Iran, på svarteliste og ikke handle med dem for å unngå støtte direkte og indirekte til de landene som begår grove brudd på grunnleggende menneskerettigheter?

Alt dette fører til at UDI og UNE ikke innrømmer at Iran ikke er et trygt land for regimets motstandere, og dermed er det et mindretall iranere som gis et positivt vedtak. Derfor ender mange iranere som frykter forfølgelse og trusler mot sitt liv eller alvorlige overgrep ved retur opp som papirløse i Norge. Selv om politiet prøvde å tvangsreturnere noen av dem med politieskorte, ble de ikke akseptert av det iranske regimet, og dermed måtte de gjøre vendereis til Norge. For å unngå slike paradokser bør disse menneskene innvilges asyl.

Når det gjelder valg i Iran, pleier vi å si at man er nødt til å velge mellom verre og verst. Dessverre er det også slik i Norge når det gjelder asylpolitikk. Nå er det på tide at nordmenn ikke lukker øynene, men bestemmer seg for hva slags Norge de vil ha. Et Norge som er kjent for å være vennlig, en fredsmegler og en tung aktør i fredshandling gjennom å støtte folk og fremme verdighet og respekt for mennesker på flukt fra krig og fattigdom og ikke minst reaksjonære, totalitære, diktaturer og umenneskelige regimer som Iran. Eller et Norge som skiller mellom mennesker og diskriminerer dem og skaper frykt og fører til at landet mister hele sitt gode rykte.

To dikt – tilegnet alle barn i norske asylmottak

Cathrine Grøndahl, advokat og forfatter

År null

Still alle klokker!
Et barn er født i Betlehem,
i Oslo by,
i alle hjem!
Skriv ned historiene om dem
Skriv ned klokkeslettet
Still alle klokker etter dette
Still deg i begynnelsen av tiden
Og her,
hvor diktet ender på siden,
skal det ikke ta slutt,
men skrives videre
uavbrutt

En hel landsby

Det skal en hel landsby til for å oppdra et barn
For å oppdra en mor trengs det bare et barn,
for ut av barnet vokser en hel landsby
Små fingre peker mot biler, hunder og flagg,
flagg peker mot 17. mai tog,
og maidagen toger inn i skoleavslutninger
Ryggen kaster en ransel fra seg i barnehagen,
den neste i skolegården,
og før jeg får stilt klokka er det storefri
Føtter trækker ned dørstokker, hender åpner naboskap
Det myke, skinnende hodet lyser opp skilt og veier,
som en gatelykt foran meg
I hjertet av landsbyen samler uroen seg,
et sted uten oppdragelse, der ville setninger
farer rundt:
Ikke skad barnet mitt
Ikke send henne på flukt
Ikke voks over hodet på meg

Den grunnleggende retten til liv

Jon Ole Martinsen, rådgiver Selvhjelp for innvandrere og flyktninger (SEIF)

41.2 millioner mennesker er på flukt enten i eget land eller utenfor hjemlandets grenser. Flukt fra krig, forfølgelse, og et ønske om et liv i frihet fra frykt!

En liten dråpe av menneskene på flukt ender opp med å velge Norge som en trygg havn og søker om beskyttelse her. Menneskene kommer fra land som Afghanistan, Eritrea, Somalia, Irak, land hvor FN har kommet med klare anbefalinger om at de fleste trenger beskyttelse.

FNs Høykommissær for flyktnings (UNHCR) regionale representant i Stockholm sendte i 2005 en anmodning til den norske regjeringen om å stoppe alle tvangsutsendinger av asylsøkere til Sentral- og Sør-Somalia. UNHCR mente tvangsutsendingene kunne true **menneskets grunnleggende rett til liv**. I 2006 gjentok UNHCR anmodningen i et nytt brev til den norske regjeringen, stadig til ingen nytte.

Fortsatt byter norske utlendingsmyndigheter UNHCR sine anbefalinger, og de nye innstrammingene medfører at flere og flere vil bli rammet. Mennesker som i utgangspunktet ville blitt ansett som flyktninger av UNHCR. Homofile som søker om beskyttelse for å få leve et fullverdig liv blir henvist til å leve i skjul i hjemlandet og blir i praksis bedt om å reise tilbake, skjul din legning og gift deg få barn, så går det nok bra... Mennesker ender som "papirløse" på ubestemt tid i Norge, underklasse under underklassen, uten noen rettigheter. Mange har levd 10 år og lengre i en slik situasjon. Dette er uverdige. Og dagens politikk vil medføre at det blir flere og flere.

Å være på flukt - å flykte - handler først og fremst om tap og adskillelse. Adskillelse fra sine nærmeste. Med regjeringens innstramninger vil adskillelsen medføre at barn og foreldre atskilles i verste tilfelle for alltid.

Jeg vil lese opp et brev jeg fikk fra en 9 år gammel jente som har vært atskilt sin far i 6 år: *...Men det jeg lurte på er når skal pappa komme til Norge, Jeg savner han så mye. Og Niresh har aldri sett pappa, og Niresh er noen ganger lei seg. Vi har ventet lenge i seks år og 1 måned. I sommer og juleavslutninger. Da kommer alle foreldrene, det er bare pappa som ikke kommer. Jeg har laget mange skuespill. Når jeg gikk i barnehage da lagde jeg cerina kaker, jeg har fortsatt dem fordi jeg vil vise det til pappa. Jeg håper han kommer dette året. I desember håper jeg han kommer til juleavslutning. Håper dette brevet hjelper...*

Jeg har 5 krav:

1. Følg UNHCRs anbefalinger.
2. Underholdskravet i familiegjenforeningssaker må bort - barn og foreldre må ikke adskilles på grunn av herboendes manglende inntekt.
3. Lengeventende asylsøkende barn må gis tillatelse etter 3 år.

4. Homofile asylsøkere må gis retten til familieliv og liv uten å frykte forfølgelse for den man er!
5. "Papirløse" som ikke kan tvangsreturneres må få midlertidig arbeidstillatelse frem til retur finner sted – eller begrenset opp til 5 år, hvis da retur ikke finner sted må de gis en tillatelse som gir grunnlag for bosettingstillatelse.

Appeal to the Norwegian Politicians and Public

The Ethiopian Asylum Seekers' Association in Norway

The dictatorial regime of Meles Zenawi in Ethiopia is ethno-fascistic in nature and has a very poor human rights record. The ethno-fascistic regime is globally known and condemned for its brutality against its political opponents and its violent suppression of dissent and opposition in the country. Various sources indicate that **the ethno-fascistic regime is holding, without the due process of law, tens of thousands of members and supporters of the opposition as prisoners under harsh and inhuman prison conditions**. Many Ethiopians have lost their lives as a result of the regime's deliberate exposure of them to health hazards like malaria too.

International human rights organizations like Amnesty International and Human Rights Watch have adequately documented and reported on the gross human rights violations the regime is committing against its subjects. Likewise the United States Department of State produces annual reports of extra-judicial killings, arbitrary arrests and other forms of violations committed by the regime. Recently, also Genocide Watch has urged the United Nations Commission for Human Rights to initiate investigations into the reported genocide the regime had perpetrated in the Gambella and Ogaden regions. The domestic Ethiopian Human Rights Council reports arbitrary arrests and disappearances of the members and supporters of the opposition in the country.

Many Ethiopians are being forced to flee the country and seek asylum and protection elsewhere in the world, including Norway. Despite the well-documented and evidenced human rights violations the ethno-fascistic regime is committing, it is continuing to receive Western aid and political support, and many asylum seekers are being rejected. There are rejected Ethiopian asylum seekers who can not be repatriated to Ethiopia and have lived in Norway for more than 10 years. These asylum seekers are denied work permits, and are living without rights and under very difficult conditions in Norway. The uncertainty they face in their daily lives is exposing them to physical and mental stresses which in turn are having negative impacts on their lives.

However, they have not given up and are struggling for their asylum and protection rights in Norway. We appeal to the Norwegian politicians to consider the difficult situations in which these non-returnable asylum seekers find themselves and grant them residence permits based on this country's humanitarian traditions.

Virkeligheten i ventemottakene

Anita Drevdal, venn av beboere på Lier ventemottak

Asylsøkere med avslag er pålagt å forlate Norge enten de har et land å reise til eller ikke. Asylsøkere med avslag anses som illegale i Norge. Mennesker som søker beskyttelse er ikke illegale – og blir det heller ikke selv om mer eller mindre tilfeldig behandling av saken deres er foretatt i UDI og UNE med negativt utfall – avslag!

Asylsøkere med avslag mister alle rettigheter i Norge, bortsett fra et tilbud om opphold i ventemottak – en ordning som ble opprettet tidlig i 2006 for å gi asylsøkerne et minstilbud av livsnødvendige ting. Opphold i ventemottak var ment å være svært tidsbegrenset i påvente av retur til hjemland.

Slik er ikke virkeligheten!

Mennesker som ikke KAN returnere til hjemlandet, NEKTES i hjemlandet eller IKKE HAR noe hjemland har blitt boende i ventemottak måneds- og årevis!

Ventemottak driftes av private – på oppdrag fra UDI – hvor standard og tilbud er så lavt og strengt at det går utover menneskeverdet.

Lite mat, dårlig og usunn mat, mangel på helsetilbud, mangel på fritidstilbud og aktiviteter, ingen mulighet for et privatliv, trange soverom med flere personer på samme rom, ingen mulighet for religionsutøvelse, ingen mulighet for å jobbe eller lære, ingen penger....

Høyt konfliktnivå på grunn av dårlig hverdag for den enkelte. Kan være mulig grobunn for angiveri, kameraderi og korrupsjon i hele kjeden – fra beboer til øverste eier. Ventemottak som driftes av private firmaer er arena for profittjakt i alle ledd. Profitt fremfor enkeltmenneskers verdighet blir drivkraften.

Alternativet for beboerne er et liv på gata i en illegal tilværelse.

Uretturnerbare asylsøkere lever under et slikt uverdige regime over svært lang tid. De blir kollektivt behandlet som kriminelle under umenneskelige og uverdige forhold. De blir redusert fra å være flotte, ressurssterke enkeltpersoner med håp for livet sitt – til mennesker som sliter med sykdom fysisk og psykisk, depresjoner, passivitet, traumer og som har mistet håpet for fremtiden sin.

Innstramming i norsk flyktning-/asylpolitikk og populistiske krav om raskere deportasjoner av folk, medfører økt press på ventemottaksplassene. Antall tvangsdeportasjoner øker. Dette kan medføre at deportasjoner blir dårligere planlagt og mindre velgjennomtenkt enn tidligere. Vi ser dessverre med sikkerhet og dyp uro at det skjer og det fører til fatale utfall for den deporterte.

Norge behandler mennesker på denne måten og det kan vi ikke finne oss i! Dette er stikk i strid med våre grunnleggende oppfatninger av hva humanisme og menneskeverd er!

Noen titalls personer i ventemottak – et ukjent antall på gata i en skjult tilværelse – må gis mulighet til å delta i sitt eget liv og gis mulighet til å ta vare på sitt eget liv. Ventemottaksregimet må avskaffes, de ureturnerbare må tilbake til ordinære mottak eller andre boformer - gis mulighet til å jobbe og lære, bygge opp sin fremtid – og aller helst i Norge!

90 homofile drept

Eirik Roen, styreleder Skeiv verden

Skeiv Verden er en norsk organisasjon som organiserer lesbiske, homofile og transseksuelle med utenlandsk bakgrunn.

Også mange våre medlemmer er blant de som ofte møter et asylsystem og en asylpraksis som er uten empati og forståelse for deres livssituasjon. En rekke kommer i fra land, ca. 180 land der annen seksualpraksis og annen legning enn den heterofile er forbudt ved lov, ikke akseptert og ofte underlagt strenge straffer. Det er sågar fortsatt 7 land i verden som har dødsstraff for homoseksuelle handlinger. Også mennesker som er transseksuelle møter ofte strenge reaksjoner og vold fra myndigheter, familier, gruppe og klan.

At mennesker som risikerer å bli utsatt for slike reaksjoner og straffer, kan vi ikke lenger sitte stille å se på risikerer å blir sendt tilbake til en mildes talt usikker framtid. Som et eksempel kan vi nevne at i den siste rapporten fra Human Rights Watch nevnes at **mer enn 90 homofile har blitt drept i Irak siden siste årsskifte**. Også mange av våre havner etter hvert i kategorien "papirløse" her i Norge med alt det dette innebærer. Derfor har vår organisasjon og gruppe alle årsaker til å istemme ropet om å bevare asylretten!

Bevar asylretten også for oss!

Familien Dars historie

Liv Una Førde, Støttegruppa for familien Dar

Jeg har kjent familien Dar i snart åtte år og fulgt dem gjennom storm og stille. Det er en historie om å ikke bli trodd, tross god dokumentasjon og støtte fra FN. Det er en historie om et ufattelig press mot en barnefamilie og kanskje en historie om prestisje fra Norges side.

Familien Dar fra Pakistan søkte om asyl i Norge i 2002, etter å ha blitt truet på livet, vært utsatt for kidnapping, attentater og forsøk på mordbrann.

Familien har flyttet 5 ganger internt i Pakistan for å komme unna trusselsituasjoner. Noe ytterligere som satte situasjonen på spissen var at Nadeem tilhører en religiøs minoritet. Nadeem ble ikke trodd på sine påstander om personlig, religiøs og politisk forfølgelse. Familien fikk avslag og ble transportert til Trandum under en opprivende seanse hvor de ble vekket tidlig en morgen av politiet på døra på asylmottaket. Dette ble gjort mot FNs Torturkomité anmodning etter at de hadde fått kjennskap til saken. FNs toturkomité, som har det som sitt spesialoppgave å kjenne til og vurdere faren for tortur i land som Pakistan, mente at Nadeem hadde tilstrekkelig sannsynliggjort sin frykt for forfølgelse. Norge respekterte ikke dette og Nadeem og familien ble hentet i september 2005 etter å ha på ny blitt vekket tidlig en morgen av at politiet brøt seg inn i asylmottaket.

Imidlertid var ikke de to eldste barna hjemme, men på besøk hos venner da politiet kom, og de gikk da alene i kirkeasyl, 9 og 13 år gamle. Det ble besluttet å sende Nadeem ut alene til Pakistan. Selv om FN mener at vi ikke skal splitte familier. Mor Shahida sattes fri med de to minste barna og hun valgte å forenes med de to eldste i kirkeasyl i Nesodden menighetshus. Disse opplevelsene har satt sterke spor, og det verste er for meg som nordmann er at det skjedde i Norge, landet de flyktet til og der de håpet å finne trygghet!

Senere uttalte FNs torturkomité at Norge hadde handlet i strid med folkeretten da de sendte Nadeem ut i strid med deres anbefalinger. Norge ble med dette for første gang i historien kritisert for å ha krenket Torturkonvensjonen.

Den norske ambassade i Islamabad engasjerte en verifiseringsadvokat med kompetanse til å få tilgang til politi- og domstolsdokumenter, samt å foreta avhør. Resultatet var entydig: Nadeem risikerte arrest og tortur. På dette grunnlag ble Nadeem tatt tilbake til Norge i april 2006.

Men kun 10 dager etter at han var gjenforent med en traumatisert familie, der atskillelsen og frykten for pappas sikkerhet særlig hadde gått utover barna, kom UNE med et helt nytt brev der det ble påstått at Nadeem selv stod bak sin egen arrestordre (!) Brevet med de uriktige påstandene kom fra en menighet som står helt uten undersøkelsesmyndighet og rettslig troverdighet. Likevel, siden familien hadde fått opphold i 3 år med mulighet for forlengelse, oppfattet vi dette som varig.

Familien begynte et liv der mor og far har faste jobber, barna går på skole og de får etter hvert også kjøpt seg et eget hus med lån i husbanken. De håpet at prøvelsene var over og prøvde å skape seg et rolig liv i Norge og bearbeide traumene fra tida i usikkerhet. Og ikke minst barna senket skuldrene og fikk sove om natten igjen. Og sluttet å bekymre seg for politibiler.

Etter tre år dukker avslagsspøkelset opp igjen og familien skal på nytt vises ut, mener UDI og UNE. Brevet fra menigheten er det eneste bevis de vil ut med.

Norske myndigheter har låst seg inn i en posisjon der de ikke kan miste ansikt, verken overfor Nadeem eller overfor FN's Torturkomité. Mengden av bevis og fakta som taler for Nadeems sak er oversett.

Familien gikk i kirkeasyl 5. februar. Den 7. april fikk Shahida Dar og parets fire barn en ettårig oppholdstillatelse med mulighet for forlengelse på eget grunnlag fordi vi kunne dokumentere traumer og dramatiske konsekvenser for dem hvis de ble utvist. Barna er svært bekymret for far og klarer ikke å glede seg over sin egen oppholdstillatelse når pappas fremtid er uviss.

I midten av juli får Nadeem sin "straff": endelig avslag og varsel om utvisning for 5 år fra Norge og Schengen pga brudd på utlendingsloven. Familien blir splittet, Shahida blir ufrivillig alene med fire barn men som UDI arrogant nok skriver i avslaget: Dersom mor og barn synes situasjonen er vanskelig uten far står de fritt til å reise etter (!). Vedtaket er påklaget og det utrolige er at UNE da skal vurdere sin egen bevisførsel nok en gang. Nadeem sitter i kirkeasyl på 8. måneden fordi han ikke tør annet etter to overraskende pågripelser. Familien er tilbake der de startet med engstelse og søvnløse netter og den skjøre tryggheten de hadde de begynte å føle og gleden over å jobbe og det å ha en hverdag er blåst bort.

Familien er nå i en svært vanskelig situasjon og står i fare for å miste huset uten begges inntekt. De siste måneders hendelser i Pakistan med stadige terroraksjoner, og med terroristgrupper på fremmarsj i nasjonal politikk vanskeliggjør ytterligere Nadeem Dars retur og setter hans liv i stor fare dersom han blir returnert. Så lenge norske myndigheter fortsetter å være ignorant og mangler god nok kunnskap om forholdene i Pakistan vil familien lide.

7 års behandling, to runder i kirkeasyl, to forsøk på utkastelse, og tvangsretur av far er en enorm belastning som følge av at myndighetene ikke kan nok og så er redd for å tape ansikt og redde for å vise seg fra en human side. Det er flaut at Norge går i mot FN og at Norge ikke følger internasjonale lover de selv har skrevet under på. UNE er ikke rett instans till å overprøve sin egen beviskjede, det burde finnes en nøytral instans!

Nok er nok! La hele familien få bli, Uzma, Ali, Owais og Saliq trenger faren sin og trenger å få føle seg trygge!

Strengere enn noen gang

Kamil Ahmed Faraj, leder Den irakisk-kurdiske asylsøker- og flyktningorganisasjonen i Norge (IKAF)

Kjære demonstranter og forsvarere av en human asylpolitikk!

I dag opplever vi en av de verste tidene for asylsøkere som kommer til Norge for å skaffe seg et trygt liv. Aldri har vi opplevd en så umenneskelig og urettferdig behandling av asylsøkere i dette landet. Vi har aldri opplevd en så streng asylpolitikk i norsk historie. Asylsøkere stemples som kriminelle allerede den dagen deres skjebne havner i dette landet. De har håp og tro på at de har kommet til et trygt land. De tror at her er det et land som respekterer deres grunnleggende menneskerettigheter. De tror at de omsider kan puste rolig etter lange og farlige reiser for bedre og tryggere liv. Men realiteten er mer skuffelse.

De blir skuffet over denne konkurransen mellom regjeringspartiene og de høyreekstremistiske partiene som har ingenting på sin agenda for innvandrere, annet enn å stemple dem og kreve dem utvist. Det er skam for norske myndigheter at de tillater andre å kalle 18 000 mennesker kriminelle. **Det norske samfunnet og den norske befolkningen må begynne å bli bekymret, og rett og slett bli intolerante overfor slike uansvarlige uttalelser, særlig fra FrP.** Det norske folk og norske menneskerettighetsorganisasjoner står foran en stor utfordring i asyldebatten.

Norge prøver å praktisere en av verdens strammeste asylpolitikker. Hver dag kommer myndighetene med strammere regler og forskrifter, slik at den kan nå ut med et budskap om at det ikke bare er opposisjonspartiene som er imot asylsøkere, men også regjeringspartiene – og at de er best på det. De som er taperne, er i første omgang asylsøkere, og deretter også menneskerettighetsforkjempere.

Denne stramme asylpolitikken står helt imot FNs flyktningkonvensjon og andre menneskerettsdokumenter. Den er i strid med alt som skjer i de landene asylsøkerne flykter fra. Hvis ser vi på tallene som er publisert fra UDI, er det Irak, Afghanistan, Somalia og Eritrea som flest asylsøkere kommer fra. De er i stor grad land som er invadert og okkupert av soldater fra de samme landene som nekter å gi dem asyl. Om det er trygt i de landene, hvorfor trekker de internasjonale styrker seg ikke tilbake og sender alle soldatene hjem? Hvis det er trygt, hvorfor er ingen av deres diplomater klare til å besøke landene med åpne møtekalendere, som i andre land? Eller er det dobbeltmoral, og slik at de folkene som bor der og flykter derfra ikke regnes som mennesker?!

Se på dagens Irak, som norske myndigheter tegnet en avtale med for å returnere irakiske asylsøkere. Folk er ikke trygge engang når de går ut for å jobbe. Irakiske folk vet ikke engang når neste bombe eksploderer og tar livet av dem. Norge lager avtaler med en "dukkeregjering" som er pro-amerikansk og selv er innblandet i alt det kaoset som landet strir med. Samt i de siste ti årene har de forsøkt å kalle det

kurdiske området et *trygt* sted, og de har prøvd seg på mange forskjellige avtaler med lederne av det selvstyre området. Det har gått 19 år, og fortsatt venter det området ingen lys fremtid, fordi framtiden og skjebnen til det kurdiske folket er knyttet til det sentrale Irak. Det kurdiske folket forventer virkelig at Kurdistan en dag skal blir okkupert igjen av det islamske – etniske regjeringen.

Snakk om asylpolitikk må ikke bare være "varm" når vi nærmer oss valget. Dette fenomenet, med et annet ord, at noen flykter og trenger et tilfluktssted, eksisterer alltid. Så lenge det er krig og/eller etniske konflikter et eller annet sted, så lenge fattigdom og sykdommer ødelegger menneskers liv et eller annet sted, så lenge mange trues på grunn av at de kritiserer noen eller noe og de vil ytre seg fritt, trenger vi en trygg verden og trygge land. Norge kan og bør fortsatt stå på den listen av trygge land.

I dag står vi alle sammen for å protestere mot denne inhumane asylpolitikken som Norge driver med. Vi må ikke glemme at vi er mange selv om alle ikke er her. Vi må aldri glemme at alle asylsøkere har samme skjebne uansett land og etnisk bakgrunn. Vi har med oss flertallet av det norske folket, fordi hjertet deres banker for mennesker, fordi de er imot urettferdige og inhumane handlinger, og fordi de vet at det dreier seg om mennesker uansett hvilken hudfarge de har. Men fortsatt trenger vi å bli flere. Vi trenger å mobilisere enda bedre slik at vi, hver eneste gang vi samler oss her, påvirker lovgiverne i denne bygningen stadig mer.

La oss alle sammen rope høyt for en human asylpolitikk! Den neste regjeringen bør høre denne stemmen. Den neste regjeringen kan ikke være likegyldig. Takk for meg!

Imponerende vedtak

Espen Evjenth, leder Skeiv Ungdom

Jeg har lest avslagsbrev, og er imponert. Imponert over den kreative tilnærmingen man har med å foreslå videre livsførsel for asylsøkerne etter avslagene. Jeg tar meg i å lure på hvordan saksbehandlerne ville reagert dersom noen hadde foreslått de samme tiltakene for dem selv, eller for deres egen familie.

Jeg har blant annet lest om et ungt menneske som hadde vært utsatt for incest, hadde vært utsatt for rundjuling i mange år, og dessuten blitt knivstukket av faren. Offeret fryktet hevnaksjoner fra far etter at han hadde rømt landet. Vedkommende var ikke tilstrekkelig psykisk syk, og fikk avslag. I skrivet het det blant annet at offerets tilknytning til hjemlandet var sterk, grunnet at offeret hadde bodd der lenge, og hadde både far, søsken og klan der.

En annen sak jeg leste om handlet om homofili. Mannen fikk avslag, med forslag om å gifte seg med en kvinne, få barn, og heller søke sex i parker og andre cruisingområder. Mannen var fra et land der Human Rights Watch oppgir at 90 homofile har blitt myrdet så langt i år.

Vi er i Norge, men saksbehandlerne hos UDI har det samme synet på homoseksualitet som maktapparatet i landene vi sender dem tilbake til. I følge dem handler dette om en serie seksuelle handlinger, som ikke har noe å gjøre med hverken menneskeverd, menneskerettigheter eller kjærlighet.

De er helt på linje med IRN som forholder seg til norsk lov, og ikke vil kjempe for å få dødsstraff for homofile i Norge, men som ikke klarer å ta avstand til dødsstraff mot homofile generelt.

Vi krever at UDI går gjennom avslagene deres ansatte har skrevet, og at når de finner tilfeller som avslører kritikkverdige holdninger til enkle og klare menneskerettigheter, så handler de deretter.

Vi krever også at homofili blir ansett som gyldig grunn til opphold, når asylsøkeren kommer fra land der dette er farlig.

Vi kan ikke sende tilbake folk, hvis vi ikke vet at det er trygt. Det er inhumant!

En flyktning er også et menneske

Knut Sverre, politisk nestleder Røde Kors Ungdom

Jeg heter Knut, jeg er født og oppvokst i Asker, jeg har to brødre, en mamma og en pappa, en hund. Jeg studerer utviklingsstudier og drømmer om å jobbe i utenriksdepartementet en gang.

Maria heter en kvinne jeg traff i Colombia. Hun er 32 år gammel, har 4 barn, og hun drømmer kun om at barna hennes skal få en trygg oppvekst.

Maria og familien hennes bodde for to år siden ute på landsbygda i Colombia. Der greide hun og mannen seg fint, de dyrket sin egen mat og hadde et hus. Men så, midt på natten, ble de vekket av at det sto militære og dundret på døra deres. De fikk to timer til å dra med seg barna og det mest nødvendige, og flykte. Maria lever nå i slummen i hovedstaden Bogotá, mannen stakk av for han klarte ikke presset det var å være i en slik situasjon, og Maria har ansvaret for å forsørge de fire barna.

Det finnes åtte ganger så mange mennesker som har en lignende situasjon som Maria, som det finnes mennesker i Norge. Mennesker som meg og dere her, som har det vondt. Mennesker som, på grunn av at de ikke er født i land som Norge, ikke kan føle seg trygge.

Men alle mennesker i verden er født med de samme rettighetene! Både Maria og jeg er beskyttet av menneskerettighetene.

De norske myndighetene har en plikt til å oppfylle menneskerettighetene til alle mennesker som befinner seg på norsk jord, uavhengig av hvilken status de har. Alle som oppholder seg her i Norge, har rett til en human behandling og et verdig liv!

Gjennom det arbeidet vi i Røde Kors Ungdom gjør, og arenaene vi er til stede på, ser vi at det er mye som gjenstår før alle mennesker i Norge gis like muligheter og behandles som likeverdige. Dette kan vi ikke akseptere!

Nettverk mot statlig rasisme m.fl.
Oslo, 12. september 2009
www.asylum.no